

BÁNYAMUNKÁS

A BÁNYA-, ENERGIA- ÉS IPARI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA - ALAPÍTVÁ 1913-BAN

J Ó S Z E R E N C S É T !

Titkári értekezlet Balatongyörökön 2022. május 11. – május 13

A BDSZ hagyományaihoz híven ebben az évben is sor került a BDSZ alapszervezeteinek képviselőiben választott titkárok országos találkozájára Balatongyörökön. Az aktív és nyugdíjas szakszervezeti tagokat mintegy száz fő képviselte a három napos rendezvényen.

Annyiban talán mégsem volt hagyományos ez a rendezvény, hogy alig egy hónappal később rendezték meg, mint a 2022. évi magyarországi parlamenti választásokat.

Az egy évvel korábbi rendezvényünkön politológus előadónk azt mondta, hogy véleménye szerint az akkor regnáló rendszer törvényes úton nem lehet leváltani. A jóslata beigazolódtott.

Az idei titkári értekezlet fő gondolatossága az volt, hogy a 2022-es parlamenti választás után milyen irányba tart jelenleg az országunk. Politikai, szakszervezeti, gazdasági szempontból egyaránt. Kítől és milyen segítséget kaphatunk és várhatunk, hogy az országunk lakói újra komoly társadalmi erőként tartsák számon a szakszervezetek által kialakított közösségeket.

Az is fontos üzenete volt a megbeszéléseknek, mit tudunk tenni azért, hogy a már meglévő és a leendő tagjaink ütőképes, komoly, válasza méltó testületnek tartsák a szakszervezetet.

ELSŐ NAP

Az értekezletet, 11-én délután, Rabi Ferenc, a BDSZ elnöke nyitotta meg, először köszöntve az „újdonsült” titkárokat és természetesen valamennyi résztvevőt. Bevezetőjéből sajnálattal értesültünk arról, hogy a bányászati tagozat elnöke, a BDSZ alelnöke, Pápis László tovább vívja küzdelmét hosszan tartó betegségével ezért a tagozat ügyeiről ő fogja tájékoztatni a résztvevőket.

A köszöntő és az új titkárok rövid bemutatkozása után ismertette a következő három nap rövid programját és az értekezlettel kapcsolatos tudnivalókat.

Az első előadás szintén az ő nevéhez köthető. Ebben szó esett az államháztartás egyenlegéről, a külkereskedelmi mérlegről, az inflációról, az áremelkedésekről, a gázárakról, a szén árakról, az MVM veszteségéről az ársapka miatt, a foglalkoztatásról, a keresetek és az átlagkereset mértékéről és viszonyáról, a minimál-

bérről hazánkban és az EU országokban, az elnehezült bértárgyalásokról, a nyugdíjasokat érintő inflációról és a nyugdíjemelésekről. Az elnök kitért az ukrain háborúra, az annak következményeként kialakult Európai Uniót is érintő menekültválságra és a válság lehetséges megoldásaira. Megköszönte a BDSZ tagjainak szolidaritását, a háború kapcsán létrejött támogatási alapon való aktív részvételét. Tájékoztatót adott az industriAll május 1-i kiáltványáról és az év hátralévő részében várható nemzetközi szakszervezeti eseményekről is. Megkérte az értekezlet résztvevőit a tagnyilvántartás pontos vezetésére, aktualizálására és a tagdíjak időben történő továbbítására. Végül ajánlást adott egy tematikára, amelyet érdemes lenne használni a titkári értekezlet alatt megtartandó tagozati értekezleteken.

A nap második előadója az általunk nagyra becsült és kedvelt Holoda Attila volt. A mostani előadásával sem hazudtolta meg korábbi önmagát és érdekesítő mondanivalója végig lekötötte a közönség figyelmét. Előadásában országunk energiaellátását mutatta be, különböző szempontok alapján. Természetesen ő sem hagyta figyelmen kívül az orosz - ukrán háború nyomán kialakult tüzelőanyag függőséget. Azonban azt is a tudomásunkra hozta, hogy nem teljesen jogosak a politikai ríogatások az egyoldalú függőséggel kapcsolatban. Megnyugtatót bennünket, hogy a téli üzem után a magyarországi gáz-tárolókat feltöltésre állították át, és képződik a következő téli időszak tartaléka. Beszélt nekünk az EU dilemmájáról, ami tulajdonképpen két trilemma: olcsó energia, klímaváltozás, energiafüggetlenség; illetve: olcsó energia, diverzifikáció (útvonal és forrás), ellátásbiztonság. Bemutatta, mennyire gázfüggő az európai piac és mennyire egyoldalúvá vált ez a gázellátás az elmúlt évtizedben. A korábban már leírtakon kívül van egy emberiességi dilemma is, amely komoly kérdéseket vet fel a gázellátás kapcsán: köthetünk-e üzletet egy háborús agresszorral? A földgáz lehetsé-

ges beszerzési forrásain kívül szóba került előadásában a Magyarországon kapható üzemanyagok árképzése, az olajfinomítók működésének egyszerűsített magyarázata, az ország villamos energia felhasználása, illetve a villamosenergia beszerzési források bemutatása is.

Az érdekesítő energiapolitikai előadás után a tagozatvezetők beszámolóival folytatódott a titkári értekezlet.

A Könnyűipari tagozat vezetője, Sulyokné Kruspán Rozália alelnök asszony beszélt arról, hogy milyen gondokkal küzdenek időnként a még működő tagszervezetek és a titkárok elérhetőségével kapcsolatban. Véleménye szerint a szakszervezetnek jobban kellene összpontosítani az összetartásra, továbbra is nagy hangsúlyt kell fektetni a tagszervezésre; több tömegrendezvényt kellene tartania, amelyeken akár azonnal is meg lehet próbálkozni a taglétszám növeléssel. Elmondta, hogy az év hátralévő részében a BDSZ elnökével együtt tovább folytatják a könnyűiparban működő alapszervezetek meglátogatását.

A nyugdíjas tagozat vezetője, Székely Jenő elmondta, hogy a tagozat létszáma folyamatosan csökken, de ez leginkább a természetes fogyásnak tudható be. Ugyanakkor vannak olyan tagszervezetek, ahol a nyugdíjas alapszervezetekbe lépnek be aktív korú munkavállalók is. Megosztotta azt az információt is az értekezlet tagjaival, mennyire örültek a nyugdíjasok a 13. havi nyugdíjnak. Azonban azt nem értik, miért nem kapták meg ezt az elmúlt 12 évben? Az alacsony nyugdíjjal rendelkezők száma még mindig elég nagy, és aki az előző évben szegény volt, az ebben az évben is az marad. Azt nem tudják, hogy Áder János volt köztársasági elnök nyugdíját milyen rendszer alapján számolták ki, de ezt az indexálási rendszert ők is szívesen elfogadnák.

Azonban úgy gondolja, a jelenlegi számítási módszer rendszerváltás nélkül nem fog megváltozni.

(Folytatás a 2. oldalon)

Tízéves az Európai Ipari Szakszervezeti Szövetség

Az európai ipari szakszervezetek szorosabb együttműködését a tulajdonosi hálózatok, a kapcsolódó termelési folyamatok, egy vállalkozás több irányú, több alágazatban végzett tevékenysége, az automatizáció, a digitalizáció, az ipari munkahelyek számának csökkenése egyaránt indokolták.

Az industriAll European Trade Union megalapítása 2012. május 16-án történt. Az Európai Bányászati, Vegyipari és Energiaipari Dolgozók Szövetségének (EMCEF) - ennek volt tagja a BDSZ is -, az Európai Textil-, Ruha- és Bőripari Szakszervezeti Szövetség (ETUF-TCL) és az Európai Fémipari Szövetség (EMF) egyesülésével jött létre az IndustriAll Europe.

Létrehozásától, a jelzett naptól kezdve a legtöbb ipari ágazat munkavállalói európai szinten egyetlen szakszervezeti szövetség képviselői. Ma a folyamat kezdetére elégedetten tekinthetünk vissza, mert a tíz év igazolta az egyesülés szükségességét.

Tudjuk a BDSZ történetéből is, hogy a szakszervezetek összevonása maximális odafigyelést, a szakmakultúrák érzékenységeinek figyelembe vételét, a döntéshozatali mechanizmusok, részvételi intézmények, rendezvények, hagyományok megőrzését igénylik. Ezek tiszteletben tartásával lehet megőrizni az összeolvadó szakszervezetek identitását, a tagság kötődését. Az industriAll Europe bebizonyította, hogy elismerik az európai ipari dolgozók szöszölőjeként, szakértelmét, munkáját tisztelik, a szervezet megbecsülése folyamatosan növekszik. Partnere az Európai Parlamentnek, Bizottságnak, globális és európai vállalatoknak. Ezek alapján megállapítható, hogy a fúziós folyamat eredményes, sikeres és indokolt volt.

Az industriAll Europe igényli a tagszervezetek véleményét, működteti bizottságait, az európai ágazati szociális párbeszédet és az utóbbi időszakban ösztönzi a tagszervezést, a fiatalok bevonását, a szakszervezetek megerősítését. A közösen kialakított álláspontokat képviseli, ágazati szintű közös akciónapokat szervez, kampányol a kollektív tárgyalásokhoz való jog megerősítéséért, a nagyobb munkahelyi demokráciáért. Kiáltványt készített az ipar jövőjéről.

Napjaink nagy kihívása az ipari munkavállalók számára a zöld átmenet és a digitalizáció. Ez olyan vállalkozásokat érint a mi szerveződései területünkön is, mint az MVM Mátrai Erőmű Zrt., a könnyűiparban működő cégek jelentős része, de az ásványbányászat egyes vállalatai is. A széndioxid kvóta kereskedelem (ETS), a felszíni vizek védelme, a vegyi anyagok használata, mind-mind olyan probléma, amely munkahelyek létét befolyásolja. Ezeket a területeken az industriAll Europe megjeleníti a munkavállalói érdekeket.

A munkavállalók számára az igazságos és méltányos átmenet szószólója, logója egyre ismertebbé válik a szakszervezeti tagok körében is.

Az industriAll Europe az évfordulót egy olyan időszakban ünnepli, amikor szörnyű háború dúl Európában.

Az európai ipari szakaszervezetek a békemozgalmak részei, küzdenek a párbeszédért és a háború befejezéséért. Közleményük szerint: „a háborúnak nincsenek nyertesei, a békének pedig nincsenek vesztesei”.

A 2022. május 24-25-én Stockholmban lebonolyított industriAll Europe Végrehajtó Bizottsági ülésen állásfoglalások születtek az aktuális kérdésekben, így a háborúról is, amely „soha nem lehet a politika eszköze. Ezért fontos visszatérni az általános és globálisan ellenőrzött leszerelés céljához. Mindent meg kell tenni a katonai konfrontáció új politikájának visszaszorítása és az új globális fegyverkezelési verseny megakadályozása érdekében. A szakszervezetek a globális békemozgalmak részei. Az industriAll Europe elkötelezett az európai és a világ békéje mellett. Szerepet kell játszaniuk a béke építésében, kezdve a globális szakszervezeti mozgalom összefogásával. Csak párbeszédrel és diplomáciával virágozhat a béke. Készen állunk az EU-val, a kormányokkal, valamint munkásmozgalmunkon és társadalmunkon belüli együttműködésre.”

Az új világhelyzet új kihívásokat teremtett a szakszervezetek számára is. A beszállítói láncok Covid utáni - immár a háború okozta - újabb szétesése, a globális energiafüggőség napjainkban jelentkezik a munkahelyeken is, bizonytalanná téve az üzleti terveket és ezen keresztül a bértárgyalásokat, a szociális ellátásokat. Azt tapasztaljuk, hogy a II. világháború után kiépült nemzetközi rend, a munka világára elfogadott globális és európai megállapodások erodálódhatnak, veszélyt jelentve a munkájukból élők számára. A korábbinál ellenségesebb biztonsági környezetet követel az Európai Uniótól is, hogy védje meg állampolgárait, biztosítsa a vállalatok működőképességét, a munkahelyek védelmét. Ezért is indokolt az industriAll Europe Végrehajtó Bizottsági követező állásfoglalása:

„Az EU-nak le kell vonnia a tanulságokat az energiaválságból, és el kell kerülnie, hogy a függőség egyik formájából (orosz földgáz) a másikba csúszson (hidrogénimport más országokból). Ebben a tekintetben fontos a REPower Europe kezdeményezés, amely célja az orosz fosszilis tüzelőanyagoktól való függőségünk sürgős csökkentése, a zöld átmenet a tervezettnél gyorsabb megvalósítása, valamint az ellenállóbb, reziliensebb energiarendszer kialakítása a valódi energiaunió létrehozása érdekében történő összefogás révén.”

A BDSZ az industriAll Europe aktív tagszervezete régiós és európai szinten egyaránt, melyet indokolnak a fenti törekvések, ezekkel azonosulni tudunk, emléjük még hosszú ideig, több évtizedig.

Rabi Ferenc

JUST TRANSITION SEMMIT RÖLUNK, NÉLKÜNK!

Az Igazságos Átmenethez az ipari munkások hangja kell!

Majális újra töltve Együtt ünnepeltek a MASZSZ tagszervezetei

Ott folytattuk, ahol abbahagytuk. Két év Covid okozta kihagyás után, ismét szakszervezeti majális volt a budapesti Városligetben. A program annál az emlékkönl kezdődött 10 órakor, amelyet a magyar szakszervezetek állítottak 1990-ben, annak emlékére, hogy 1890-ben a Városligetben ünnepelték először május elsejét az egykori Aréna előtti téren a szervezett dolgozók. A centenáriumra készült emlékkönl előtt Kovács Dávid a MASZSZ ifjúsági tagozatának vezetője, valamint Juhász László a MASZSZ nyugdíjas tagozatának vezetője tartott emlékező beszédet. A két szónok személye szimbolizálta azt a nemzedékeken átívelő közös munkát, amit a szakszervezeti tisztségviselők végeznek, korosztálytól függetlenül, a munkavállalók és a nyugdíjasok érdekeinek érvényesítésében.

A résztvevők elhelyezték az emlékezés virágait, majd mindenki átsétált a Napozórén felállított sátorhoz. Az idén először fordult elő, hogy változás következett be a hagyományos rendben. A különböző ágazati, szakmai szakszervezetek – az eddigi külön felállított pavilonjaik helyett egyetlen, hatalmas sátorban kaptak helyet, így a BDSZ kilátogató tagjai is. Külön színpont volt az eseménynek, hogy vendégül láthattuk tatabányai szervezetünk delegációját, akik Vasas Mihály vezetésével érkeztek.

A négyezer fős gigasátor színpadán 10:30-kor kezdődött a műsor, erősen gyermekcentrikus tartalommal, de nem rátelepedve a majális hangulatára, helyt kapott a pódiumon a szakszervezetpolitika is. Voltak gyermekdalok, bűvészshow, bábjáték, felnőtteknek slágerműzeum, zárókonzert. 11:30-kor lépett a színpadra Zlati Róbert a Magyar Szakszervezeti Szövetség új elnöke, hogy megtartsa első május elsejei beszédét.

- Szabadnak tartjuk-e ezt a napot és az előttünk álló éveket? – tette fel a kérdést az elnök. - Szabadnak véljük-e ezt az ünnepet, amelyet csak nagy nehézségek árán sikerült erre a hagyományos városligeti helyszínre megszervezni? Azt hamarosan a bőrünkön fogjuk érezni, hogy a szakszervezetek szabadon

működhetnek-e, szabadabban-e, mint az elmúlt években, és hatalmi korlátok nélkül képviselhetik-e a munkavállalók érdekeit. Sajnos most nem vagyunk annyian, mint az első május elsején. Van hova fejlődnünk. Meg kell tanulnunk újra ünnepelni és erőt képviselve demonstrálni.

Ezután Zlati Róbert köszönetet mondott mindazon szakszervezeti aktivistáknak, akik az orosz-ukrán háború hazánkba érkező menekültjeinek humanitárius segítséget nyújtottak. Majd a nap apropóján megemlékezett az édesanyjáról. Beszéde legnagyobb részét azonban a munkavállalói érdekvédelem, az érdekképviselet fejlődésének lehetőségei, az érdekvédelem, a szakszervezeti mozgalom jövőjének alakulása töltötte ki.

- Május elsején megerősítjük a béke és a társadalmi igazságosság iránti elkötelezettségünket – mondta -, amely a munkához való jogon, az igazságos béreken, a szociális védelmen, az egyenlőségen és a befogadáson alapuló új társadalmi szerződés alapja. Ahogy a vereséget szenvedett ellenzéki pártoknak, úgy a szakszervezeteknek is most kell önvizsgálatot tartania. Természetesen nem pártpolitikai szempontok, hanem a mozgalomban elvégzett munka és annak eredményei alapján.

Nézzünk tükörbe! Jó irányba megyünk? Jó munkát végzünk-e, ha folyamatosan kevesebb, vagy éppen stagnál a szakszervezeti tagok száma? Kétkem, hogy ezzel elégedettek lehetünk. Nem vonom kétségbe, sőt tudom, hogy sokan sokat tettek a mozgalom sikeréért, a munkavállalók boldogulásáért. De vajon jöke-e az eszközeink? Új stílust, új módszert, új utat kell választanunk, a szakszervezeti mozgalomban is szükség van a gyökeres változtatásra, stílusváltásra. Korszerű, mindenki számára érthető, és sokan azt mondják: a

fiatalok számára is vonzó mozgalom-má kell válni! Persze ne tegyünk úgy, mintha a középkorúakból elég lenne a tagjaink között. Van, aki azt mondja, hogy a fiatalokat azért nem érdekli a szakszervezet, mert az számukra nem eléggé szexi. Vagyis nem elég izgalmas, nincsenek benne fiatalos kihívások, forradalmian új lendület. Ha ez így is van, nem maradhat így. Ébresztőt kell fújunk önmagunknak, különben végleg elenyészik a teljes hazai szakszervezeti mozgalom. A jelenlegi kormány számára ez jó forgatókönyv, de mi szakszervezetek, szakszervezeti tagok nem akarhatjuk, ne is akarjuk ezt! De miért csak mi nem akarhatjuk ezt? Mért nem gondolkodik így minden munkavállaló? Pedig mindenkinek fel kell ismernie: a szakszervezetek a demokrácia letéteményesei. A munkahelyi demokráciáé egészen biztosan. Ezt tanítani is lehetne, kellene, mondjuk a középiskolákban. Persze az utcán is taníthatnánk. Azzal, hogy demonstrálunk. Erélyesen, határozottan. Mi kiállunk olyan aktuális ügyekért, melyek nemcsak a tagjainkról szólnak. Ugyanis a hazai törvények kötelezik a szakszervezeteket, hogy ne csak a tagjaik, hanem minden munkavállaló érdekeit képviseljék. Ezt hívjuk mi „potyautas-szindrómának”.

A munkahelyi demokráciát azonban nem elég megteremteni, meg is kell tudni őrizni. Legalább helyi, munkahelyi szinten. Ez a szakszervezetek dolga.

Mint ahogy az is, hogy minél több munkavállalót ráébrészenek: a szakszervezeti tagok, az egy százalékos tagdíjért létfontosságú szolgáltatást, támogatást, munkahelyi biztonságot kapnak a mozgalomtól. Mindenkinek meg kell értenie, attól kezdve, hogy valaki belép egy szakszervezetbe, a mozgalom nem csak támogatja, az esetleges harcaival, hanem meg is vívja helyette. Ez persze probléma is egyben. Jobb lenne, ha a tag is mindig a szakszervezettel együtt küzdene. A lényeg, hogy a szakszervezet jelenti a biztonságot a munkahelyeken, nekünk, tagoknak, nem újdonság. Nem csak magunkat, a létező szakszervezeteket, a létező szakszervezetek önmagukat ostorozzák. Miért mi lennénk az oka, hogy rengeteg munkahelyen, sok ágazatban nincs szakszervezet?

Sokszor szembesülök azzal a kifejezéssel tagjaink között is, hogy ti, vagy ők a szakszervezet? Mért nem én, vagy mi? Kérdezem, hogy miért csak a létező, működő szakszervezeteknek kellene tenniük azért, hogy legyenek újabb szerveződések? Miért nem a ma még szervezetlen munkahelyeken dolgozók tesznek azért, hogy újabb szakszervezeti sejtékné csatlakozzanak a meglévő szakszervezeti mozgalomhoz?

Nyilván sokan hallottak az

Amazonnál zajló küzdelemről és annak sikeréről. Ott persze – abban a profi munkáltatói környezetben – biztos egyszerűbb volt a harc, mint a hazai sok-sok kis és középvállalkozásnál. De nem elég csak a munkahelyeken segíteni a hozzánk fordulóknak, vállalnunk kell továbbra is a nyílt politizálást. Igen! Szóljunk bele a politikába akkor, amikor a tagjaink érdeke ezt kívánja. A politikát a politikusok művelik. Az utóbbi évek tapasztalatai szerint ők nem érzik, hogy szükségük van rájuk. Nekünk azonban szükségünk van rájuk, a parlamenti pártokra. Nem egyikre, vagy másira, hanem a demokratikus alapelveket képviselők közül mindegyikre. Még akkor is, ha sajnos, már több a politikai párt, mint a szakszervezet. Ne barátokat, hanem partnereket keressünk a pártok között. Számunkra fontos ügyekben keressük velük a kapcsolatot azért, hogy a parlamentben képviseljék a véleményünket, javaslatainkat. Egyesek szerint, de mondhatjuk azt is, sokan érezhetik úgy, hogy az eddigi követeléseinket kidobhatjuk, hiszen ezekkel évek óta nem értünk el, szinte semmi eredményt. Nem a követelések tartalmával van a baj. A tartalom jó, csak nem hallják ott, ahol kellene. Mondjuk hangosabban, hogy a parlamenti ülésteremben is tisztán hallható legyen! Ehhez viszont sokunknak kell hangosan, egyszerre ugyanazt mondani. Döntsünk tehát. Kidobjuk e a követeléseinket, vagy többet és hangosabban mondjuk? Szerintem ez ebben a körben nem kérdés.

És akkor megismétlem a Magyar Szakszervezeti Szövetségnek a politikai pártok, és a mindenkor kormány felé megfogalmazott elvárásait.

Érdemi párbeszédet országos ágazati és munkahelyi szinten. Tisztességes béreket, bérrendezést, bérfelzárkóztatást. Garantált munkavállalói jogokat, munkavállalókat védő munka törvénykönyvet.

Esélyt adó sztrájkotörvényt. Védelmet nyújtó munkaügyi és munkavédelmi ellenőrzéseket. Kétszázhetven napig tartó álláskereső járadékot. A társadalombiztosítási alapok feletti kontroll megteremtését. Munkaidő és munka - magánélet összhangjának törvényes biztosítását. Diszkrimináció és munkahelyi zaklatás elleni erőteljesebb fellépést. Esélyegyenlőséget a nőknek a munkaerőpiacon. Kiszámítható, igazságos nyugdíjakat, rugalmas nyugdíjrendszert. Érdemi szerepeket a szakszervezeteknek az oktatásban, a szakképzésben. Szociális üdültetést a rázorulóknak.

Ezek, mondhatni, alapelvek. Ezeknek a megfogalmazásában, elfogadásában, a megvalósításukért folytatott harcban vagyunk mi szakszervezeti tagok társak. Elv társak. El kell juttatni az üzenetet lehetőleg minél több munkavállalóhoz! Igen, szakszervezet nélkül is van munkahely. Csak nem olyan biztonságos, nem olyan demokratikus. És ez pontosan így igaz egy országra is. Semmit rólunk, nélkülünk! Szolidaritást! – fejezte be beszédét a MASZSZ elnöke.

12 és 13 óra között még egy politikai rendezvény zajlott a nagyszínpadon Zlati Róbert, Kordás László a Demokratikus Koalíció, Csárdi Antal a Lehet Más a Politika, s Komjáthi Imre a Magyar Szocialista Párt országgyűlési képviselőinek részvételével.

*

Az időjárás mindig fontos tényező a majális sikerét illetően. Mindig ez dönti el, hogy hányan jönnek el egy kis könnyed kikapcsolódásra egy baráti együttlétre, vidám szórakozásra. Az idén kegyes volt hozzánk a sors. Kellemes, napos, enyhén felhős körülmények között ünnepeltünk. És ez már garancia arra, hogy jó emlékeink legyenek. Hogy lesz-e jövőre is szakszervezeti majális, pláne a budapesti Városligetben – hallva a beépítési tervekről, a már befejezett és félig kész beruházásokról - azt nem tudom.

Csak az a biztos, hogy kell. Tegyük meg érte azt, ami rajtunk múlik!

HIP

Borsodban is helyreállt a „békeidő”

Beszélgetés Szőke Andrással a Borsodi Bányászok Területi Tagozatának elnökével

- 2016 áprilisában, amikor a Borsodi Bányák Területi Tagozatának elnöki székét – választás útján – megörököltem, egy tizenhárom alapszervezetből álló tagozat élére kerültem, amely közel hetven településen volt jelen, kisebb-nagyobb létszámmal, a hetven tagot számlálótól egészen a négyszáz főig – kezdte a választás, arra kértem, hogy miként változott a tagozat szerkezete az ő elnöklése óta.

- Az összlétszámunk 2016 végén kétezerkétezerháromszáz fő volt. Az abban az időszakban nagyon erős szervezettséget mutatott. Ezt a létszámot nagyon sokáig tudtuk tartani, egészen a pandémia kezdetéig. Tudni kell, hogy a mi tagjaink túlnyomó többsége idős ember, márpedig a járvány éppen az ő soraikat tizedelte elsősorban. Az akkori tagság átlagéletkora olyan 65-67 év körül mozgott. 2020-21-ig tudtuk tartani ezt a létszámot. Addig is csökkent a tagságunk, hiszen az elhalálozások, az öregek otthonába költözés, vagy az, hogy a gyerekek az idős szüleiket elvitték magukhoz, mindig fogyaszta a létszámot, de ezt, új belépésekkel tudtuk kezelni. A pandémia azonban átírta a történetünket. Az igaz, hogy a tizenhárom alapszervezetünk megmaradt, az is igaz, hogy az a hetven település szétszórtság is fennáll, viszont a taglétszámunk a Covid két éve alatt kétszáz-kétszázötven fővel csökkent. Ez annak ellenére volt így, hogy mi éves szinten olyan száz-százötven új belépőt tudunk produkálni.

- A korlátozások nyilván nemcsak a taglétszám alakulására voltak hatással.

- Így igaz. Borzasztóan megnehezült, olykor teljesen ellehetetlenült a kapcsolattartás a tagjainkkal. A tagdíj beszedése kemény korlátokba ütközött. A mi tagságunk erősen igényli a személyes találkozást, a legalább negyedévenkénti összejöveteleket, a kirándulásokat, fűrdőzéseket, de csak egy sima beszélgetést is, amire a kazincbarcikai klubunk lehetőséget nyújtott. Sajnos az is be volt zárva majd egy évig. Nem volt elnökségi ülés, semmilyen rendezvény, csak a telefonos kapcsolattartás maradt számunkra.

- Mi a helyzet most?

- Jelenleg a hetven településen működő

tizenhárom alapszervezet ezernyolcszáz-ezernyolcszázötven tagot számlál. Ami biztató, hogy a pandémia enyhülésével, a korlátozások feloldásával, azon tagjaink, akik nem fizettek tagdíjat ezalatt az idő alatt, kezdenek visszaszállingózni, hátralékuk rendezésével is, ami azt jelzi számunkra, hogy ide akarnak tartozni hozzánk továbbra is. Abban bízom, hogy az év végére a kétezer „lélektani” határ elérhető, sőt túlszárnyalható lesz.

- Hogyan viszonyultok a települések helyi vezetéséhez?

- Nagyon jó a kapcsolatunk az önkormányzatokkal, és ez a „színüktől” független. Arra törekszünk, hogy kizárjuk a pártpolitikát a nyugdíjas szakszervezeti életből. A települést irányító testületektől sok támogatást kapunk, ami a tagdíjbevitel mellett jelentősen hozzájárul a helyi működés folyamatos-ságához. Nemcsak anyagi segítségről van szó, hiszen, ha egy kiránduláshoz ingyen biztosítják a buszt, vagy ha egy helyiséget adnak – akár a polgármesteri hivatalban, akár máshol – a helyi alapszervezetnek, az is megkönnyíti a szakszervezeti munkát, hiszen van egy stabil pont, egy hely, ahol a fogadóórákat meg lehet tartani, ahová el lehet menni, ha segítségre van szükség. Nem beszélve az ügyintézés folyamatosságát biztosító egyéb eszközök, telefon, számítógép stb. ingyenes igénybeviteléről.

- Milyen irányulókat tűztök magatok elé a létszám növelés elérésére?

- Az elmúlt időszakban, s ez is bizakodásra ad okot a létszámunkkal kapcsolatban, hogy próbáljuk megkeresni a fiatalokat és az aktív dolgozókat egyaránt. Azt tapasztaljuk, hogy a fiatalok belépése után felpezsdül a szervezeti élet. Ők is érzik, hogy jó a közösség, s ez arra ösztönzi őket, hogy hozzák magukkal a barátait, ismerőseiket, tehát egy nagyon kedvező és hatékony folyamatot indítanak el. A kisebb településeken mindenki ismer mindenkit, a jó kezdeményezéseknek hamar híre megy, ez is generálja a létszám gyarapodását. Pillanatnyilag ötven-hatvan között van a harminc év alattiak száma. Nemcsak a bányásznyugdíjasokra koncentrálnak, hanem azokra is, akik érintőlegesen állnak kapcsolatban a szakmával, szülőknő, nagyszülőknő egyé-

rokonságon keresztül.

- Mit láttok e téren a legnagyobb gondnak?

- Az nagy probléma, amin sokat kell még dolgozunk, hogy javítsuk a bizalmi hálózat – és az elnökség – korlátját. Erre annál is inkább szükség van, mert a vezetőségekben sok az idős ember, akik már szívesen átadnák a tisztségüket, sőt többen jelezték, hogy a két év múlva esedékes BDSZ kongresszus után már nem vállalnak újabb öt évet.

- Mint területi szervezet, nyilván egy-egy „gyűjtőként” kell funkcionálnotok. Megcélzottok más szakmák potenciális tagjelöltjeit is?

- E téren teljesen nyitottak vagyunk. Vannak tagjaink a vegyiparból, az építőiparból, vannak pedagógusaink, de vannak olyan nyugdíjasaink, akik nem a bányászatból jöttek, hanem pl. a szolgáltatóiparból. Ha százalékosan kellene leírnom, akkor szerintem ennek az 1800-1850-es tagságnak a harminc-negyven százaléka nem kötődik a bányászathoz szorosan véve. Esetleg áttételesen, vagy egyáltalán nem. A mi kapunk nyitva áll – úgy szoktam mondani – minden olyan jelentkező előtt, aki a BDSZ Alapszabályát elfogadja és annak betartásával a tagságot vállalja. Ez a jövő! A borsodi szénmedencében 2004-ben zárták be az utolsó mélyművelésű bányát, Lyukóbányán. Ha mi, tizenhét évvel az esemény után nem így próbálnánk fenntartani a tagozatot, és csak az egykori bányászokra, bányásznyugdíjasokra hagyatkoznánk, nagy valószínűséggel öt-tíz éven belül

meg is szűnnénk. Van olyan alapszervezetünk, ahol a hetven nyolcvan fős tagságnak csak a fele a bányából nyugdíjba ment.

- A bányák bezárásával, a termelés megszűntével egyre inkább felerősödött a hagyományörző munka. Ti, hogy végtitek a tradíciók ápolását?

- Szerencsés helyzetben vagyunk. A borsodi települések nagy részében vagy bánya működött, vagy a lakói jártak dolgozni bányába, tehát erős a kötődésük a hajdani iparághoz. Mindenhol van valamilyen emléke az egykori bányászok számára. Aminek a helyi önkormányzat és a bányászszakszervezet a kezelője. Magas színvonalú és szerteágazó bányásznapok és Borbála napi megemlékezéseket tartanak. Ez az a két alkalom, amikor településenként, sok helyen, biztosan összejön és ünnepel a bányásztársadalom. Sok olyan felkérést kapunk az önkormányzatoktól, ami nem anyagi természetű, hanem arról szól, hogy ötleteinkkel, személyes tapasztalatainkkal, jelenlétünkkel segítsük egy adott település bányász emlékeinek a létrejöttét. Olyan is előfordult, hogy a helyi településvezetés annyira elkötelezett a bányászat irányába, hogy a már meglévő bányász emlékmű mellett, egy másik helyen, újabbat hoznak létre. Az anyagi feltételeket úgy is meg tudjuk teremteni, igaz, hogy ritkábban, de az Őszi Napfény Bányászhatározatokért Egyesülettel, amely a Tagozattal közösen működik, pályázati úton évente egy-két alkalommal szervezünk különböző előadásokat, amik kimondottan a bányász múlt, a bányász hagyományok, a bányász kultúra fennmaradásáról szól, de a témák között szerepel olyan, amely a ma és a jövő bányászatáról, az energiaszektor aktuális problémáiról ad hasznos információkat. Ezek a programok olyan népszerűek, hogy úgy néz ki, meghaladtuk a barcikai klubunk befogadóképességét.

- A járvány enyhülésével, a korlátozások feloldásával meggy minden, mint régen?

- Igen. A tavalyi év második fele is már kezdett hasonlítani az elmúlt időszakhoz, de ott még voltak félelmek, s nehéz volt egy ötven-hatvan fős buszt megtölteni. Az idén azonban már olyan

jelzéseket kapok az alapszervezeti kollégáktól, ami azt mutatja, hogy kezd visszaállni a régi „békeidő”. Elindulnak a kirándulások, a fűrdőzések. Segít ebben a hajdúnánási létesítményünk, mert remekül szolgálja ezeket a fűrdőzések kirándulásokat. A tizenhárom alapszervezet konszolidált körülmények között, évente olyan negyvenötven kirándulós programot szervez. Nos, mi bízunk abban, hogy ebben az évben már eldicsekedhetünk ezekkel a számokkal. Élünk azzal a megoldással is, hogy amennyiben nem tölthető fel a buszos létszám alapszervezeti tagokkal, akkor jöhetnek barátok, ismerősök is. Ők fizetnek a részvételért, de az eddigi tapasztalatok azt bizonyítják, hogy bevonzza őket a közösség, s negyvenötven százaléuk fél-, egy éven belül a szakszervezetünk tagja lesz.

- Melyek azok az ügyek, amelyekben érdekképviseletként kell intézkednetek?

- A leggyakrabban a szénjárás ügyében keresnek minket. Kétezerben bezárt Putnok, Királd, kétezerben Lyukóbánya, ezek a legnagyobb bányáink voltak. Akik akkor elmentek valamilyen ellátásra, azok pont most ott tartanak, hogy vagy korhatár előtti ellátásba kerülnek át, vagy az öregségi nyugdíj határát érték el, s az ebből adódó tennivalóikkal kapcsolatos kérdésekkel, segítségkéréssel fordulnak hozzánk. Sok a méltányossági nyugdíjigénylés iránti kérelem, igyekszünk hasznos tanácsokat adni, de ebben már nagy gyakorlatuk van a területi kollégáknak is.

- Hagyományosan jó viszonyt ápoltok a BDSZ nógrádi szövetségével.

- Igen, bár két éve a pandémia miatt kimaradt a szokásos éves közös rendezvényünk, de tavaly újjáélesztettük, mi voltunk Nógrádban egy napot, ami nagyon sikeres volt, az idén júniusban pedig ők jönnek hozzánk. Azt gondolom, hogy ezek a találkozások mindkét fél részéről igen hasznosak, ilyenkor kicseréljük a tapasztalatainkat a szakszervezeti munkát illetően, de nagyon jó hangulatú kötetlen eszmecserekre, szabadidős kikapcsolódásra is sor kerül. Ha rajtunk múlik, ezeknek az éves összejöveteleknek nem fog vége szakadni.

HIP

„Alkotó kezek” a BDSZ aulájában

Május 18-án a Bánya-, Energia és Ipari Dolgozók Szakszervezetének székházában került sor annak a kiállításnak a megnyitójára, amelyet a BDSZ Farkaslyuki szervezete által patronált képzőművészek alkotásából rendeztek.

Rabi Ferenc a BDSZ elnöke, rövid bevezetőjében üdvözölte a kiállító művészeket, s szólt arról, hogy a szakszervezet mindig nagy hangsúlyt helyezett a kultúra segítésére, ennek az érdekvédelmi munkán belül nagy tradíciói vannak. Majd köszöntötte a megnyitó beszédet tartó Pál Gábort, a Területi Művelődési Intézmények Egyesülete (TEMI) tiszteletbeli elnökét, akivel régi ismeretség és munkakapcsolat fűzi össze, hiszen sokat dolgoztak együtt az amatőr művészeti mozgalom támogatásában, sok tehetséges művésznak teremtve lehetőséget alkotói kiteljesedéséhez. Valamikor működött a szakszervezeti művelődési intézmények szövetsége, amelyek fenntartásához hozzájárultak a bányavállalatok, könnyűipari intézmények. Ennek a felállításában játszott nagy szerepet Pál Gábor, így jött létre a TEMI.

Pál Gábor megnyitó beszédében kiemelte, hogy a bányászok mindig élén jártak a hagyományok ápolásában, a szakmakultúra emlékeinek bemutatásában. Ma már gyakori, hogy a helyi bányásznapot és a falunapot egyazon

időben rendezik meg, s ezeken megjelennek a bányász közösséghez kötődő művészek alkotásai is. Beszédében részben kitért az egyes kiállító művészek alkotásaira, művészetük főbb jellemzőire, az alkotási folyamatban alkalmazott technikákra, új módszerekre, fogásokra. Ahogy a művész látja és látatja a valóságot, ahogy beleszövi a saját érzélemvilágát, amely minden alkotónál egyedi, csak rá jellemző. A tárlatlátogató dolga pedig

az, hogy befogadja mindazt, amivel a művész meg kívánja őt ajándékozni. Befejezéséért bízta a művészeket arra, hogy továbbra is végezzék áldásos munkájukat, nyissák meg a mi lelünk, hiszen ez a művészet feladata, küldetése.

Végül álljon itt a kiállító művészek névsora: Demes Ferenc László, Krokaveczi Nikolett, Bódiné Szűcs Ágnes, Iglai József, Nagy Tamás.

- h -

Magyar Bányászlap

Mint az ősi szakma írásos emlékei iránt igencsak érdeklődő, s újságírói kíváncsisággal megáldott lapszerkesztő, gyakran veszem igénybe az internet nyújtotta információk lehetőségeit. Így akadtam a Magyar Bányászlapra, mely az Amerikai Egyesült Államokban, 1913 decemberében jelent meg először. Felkeltette az érdeklődésemet, hiszen a mi újságunk is ugyanannak az évek szeptemberében került első kiadásra. Vajon van e összefüggés a két megjelenés egymáshoz közeli időpontja között? Bár erre a kérdésemre nem kaptam egyértelmű választ – ehhez alaposabb kutatómunkára lenne szükség -, de egynehány érdekességre fény derült, ezt osztom most meg az olvasókkal. (Annyit azért még zárójelben hozzátesszek, hogy a Bányamunkás kezdeti funkciójához hasonlóan, a lap egyfajta érdekvédelmi tevékenységet vállalt fel. Ez talán valószínűsíthető, hogy tudomása volt a magyarországi bányászok induló újságjáról.)

Az újság kiadója és főszerkesztője Himler Márton, aki a múlt század ellentmondásokkal teli, vegyes megítélésű alakja, magyar származású ame-

rikai vállalkozó, újságíró, de volt FBI ügynök, az amerikai hadsereg magyar részlegének vezetője, ám sok korabeli kritikusa a kapitalista bányabárot, vagy éppen a bosszúálló náci fejedelmét látta benne. Élete kész regény, írhatnám közhelyesen, de ez esetben még igazat is írnék. Érdemes beütni az internet keresőjébe a nevét, ott részletes leírása található kalandos életének.

Ami számomra említésre méltó mégis csak az, hogy – amint már írtam – lapot alapított, Magyar Bányászlap néven. Az újság egészen 1961-ben bekövetkezett haláláig létezett, s ugyancsak az interneten minden megjelent száma megtalálható.

Az alábbiakban az első szám beköszönő cikkét idézem ide, mert abból világosan kiderül, hogy milyen szándékkal, milyen céllal, s milyen remény-nyel vágott bele lapalapító vállalkozásába.

A CSÁKÁNYTÓL
A TOLLIG

(Bemutatókötés féle)

Az első szám fejléce

(H. M.) Mint annyi más magyar, e sorok írója is jobb hazát jött keresni s mint annyi más újonnan érkezett bevándorolt, kinek kézműves mestersége nincs, e sorok írója is a fekete gyémántok sötét birodalmában, magyarosan a szénbányában kezdte amerikai pályafutását.

Az 1907 kora tavasza egy pennsylvaniai bányában talált, ahol a bányász-mesterség megtanulásán kívül sok oly dolgot láttam és tapasztaltam, amelyek örök nyomot hagytak lelkemben.

Pár havi bányászkodás után a kenyérgond más foglalkozás felé sodort, míg végre a vasgyár, kőbánya, újságírás, hivatalnokoskodás után ismét vissza vágytam a bányák és különösen a bányászok közé és megszereztem egy ismert new-yorki cég utazói állását, hogy azontúl állandóan a bányatelepeket járhasam.

Most végre visszatérek az első foglalkozásomhoz a bányászáshoz, hogy tollal szolgáljam magyar bányásztestvéreim érdekeit, s átvettem e bányászlap szerkesztését.

E szerénytelennek tetsző bemutatót ezért iktattam ide, hogy ismerkedjünk meg egymással, az író és az olvasó és amint én ismerem a magyar bányászokat, akikhez engem a magyar vér rokonságán kívül és felül is, mint volt bányászt a közös sors és foglalkozás rokonsága is köt, úgy szerezzek tudomást a magyar bányászok is, hogy a lap szerkesztője bányász, aki közvetlen tapasztalatból ismeri és átérzi a bányászok sorsát és helyzetét és aki igazi testvéri szeretettel jár közöttük az írásával.

Bányászkodásom első idejében is tapasztaltam, hogy a magyar bányászok nem képeznek egy oly egységes cso-

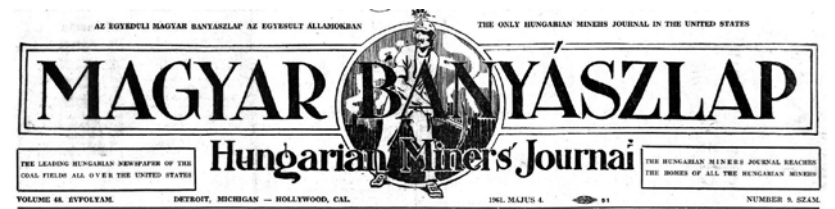
portot, mint arra szükség lenne és amit szinte a létérdekük követel meg.

A magyar napilapok, melyek pedig igazán mindent megtesznek a magyarságért és amelyeknek a hírszolgáltatón kívül állandó küzdelmet kell folytatni az összmagyarságért, nem tehetik, hogy még külön foglalkozási ág szerint azok érdekében és szükséglete szerint is foglalkozzanak a másfél milliányi annyi foglalkozási ágra oszló magyarok dolgaival, szükségét éreztem hát ezernyi magyar bányással együtt én is, hogy a százötvenezer föld alatt küzdő magyarságnak egy külön sajtóorgánuma legyen.

Annak a másfélszáz ezer magyar-nak, akiket a mostoha hazai viszonyok Amerika földje alá űztek, hogy ott szerezzék meg a sokszor szemre hányt, panaszos dollárokat, különleges viszonyaik közt különféle bajuk, szükségletük, panaszuk és megbeszélni valójuk van s e célra nem képes helyt adni a napi sajtó.

Ha a magyar bányász munkát cserél, kénytelen végig vándorolni hat országot, mert nem tudja, mely bányákban jobb a viszonyok, hol van szükség munkásra.

Ha a magyar bányászt baleset éri, ha visszaélnék tájékoztatásával, ha bármily panasz van, tapogatózik és

Az utolsó szám fejléce

Jegyzet

A Bányamunkás egykori szerkesztőiről

Most olyan dolgot teszek, amit lapszerkesztő – anélkül, hogy áthágná a szakmára kötelező etikai kódex legalapvetőbb előírásait – nem tehet meg. Vagyis azt, hogy magáról szóljon a lap hasábjain. Mentségemre legyen mondva, hogy ezt mindössze két mondatban teszem, melyek közül az egyik: az idén húsz éve, hogy a lap főszerkesztésével megbízott a BDSZ akkori országos tanácsa. A másik: nem kerek évforduló, de ezzel az évszámmal máris a második leghosszabb ideig regnáló redaktor lettem, ami persze nem érdem, hanem állapot.

Minderről az elődeim jutnak eszembe, akikről – egy-két kivételtől eltekintve – nincs érdemi információ. Vegyük sorra:

Peyer Károly a magyar munkásmozgalom és szociáldemokrácia emblematikus alakja. 1913-ban, a Szakszervezeti Tanács másodtitkáráként kapta a feladatot: hozza létre a bányászok szakszervezetét. Számítalan akadályba ütközött, s mivel a belügyminiszter mindig visszadobta a beadott alapszabályt, a bányászok újságot indítottak, amely lap-szakszervezetként működött. Ennek első szerkesztője lett Peyer Károly, aki 1918-ban – a bányászszakszervezet engedélyezésekor a magyarországi Bányá- és Kohómunkások Országos Szövetsége titkára lett. Peyer a feladat sikeres teljesítésével nagy tekintélyre tett szert. Egy megszakítással tizenöt éven keresztül szerkesztette az újságot.

A megszakítás, ez esetben szintén közismert emberhez fűződik. Szakassit Árpád 1919 szeptemberében és 1919 decemberében között állt a lap élén. Azután volt a Szociáldemokrata Párt titkára, a Népszava főszerkesztője, majd 1948 augusztusában Tildy Zoltán lemondása után őt választották meg Magyarország következő köztársasági elnökévé. Egy évvel később az Elnöki Tanács elnöke lett.

A következő szerkesztő Esztergályos János, 1929-től 1938-ig, ezt a folyamatos-ságot csak egy lapszám erejéig szakította meg Fodor József, aki 1946 decemberében ugyancsak egy számot szerkesztett. Egyébként Esztergályos – Peyerhez hasonlóan – szintén volt a Népszava főszerkesztője.

1947 januárjától októberéig Szalai József volt a szerkesztő. Józsi bácsit már volt szerencsém ismerni, nyugdíjasként, több ízben is beszélgettünk, igazi baloldali ember volt, szenvedélyes vitapartner, a Bányamunkás 90. évfordulójára rendezett ünnepségen nagy örömmel vette át a BDSZ elismerő kitüntetését.

1947 és 1952 között két szerkesztője is volt a lapnak. Kósa Lajos és Rajk András. Utóbbit ismertem a Népszava szerkesztőségéből, ha életútjáról nem is tudok sokat. Németi Gyula 1957-1960 között szerkesztette a Bányamunkást.

Őt követte Léderer Andor, aki az eddigi leghosszabb ideig töltötte be a főszerkesztői státuszt, 1960-tól 1983-ig. Őt is

ismertem, jóllehet éppen a nyugdíjba vonulása idején kerültem kapcsolatba a lap szerkesztőségével, mint külsős újságíró. Visszavonulása után nagyon ritkán találkoztunk, meglehetősen zárkózott ember volt.

A következő főszerkesztő Ladányi András lett, 1983-ban. Ő a BDSZ országos munkaszervezetének (Régebben, meg néha még ma is úgy mondják: apparátusának) volt a tagja, a bányász köz-művelődést irányította. Évfolyamtársak voltunk a főiskolán, az ő révén kerültem kapcsolatba a Bányamunkással, „külsőztem”, majd a szerkesztőség újságírójává avanzáltam. A szerkesztőség köré akkor szerveződött egyfajta alkotói műhely, fiatal és idősebb írókból, újságírókból. Amit a szakmáról ma tudok, azt javarészt ott sajátítottam el. Lehetőségem volt minden újságírói műfajban írni, a tárcától a riporton, interjún, kritikán keresztül egészen a recenziónig. Onnantól datálom a költői munkásságomat, s azokat a könyveket, melyeket szerzőként, társszerzőként jegyezek.

Ott tanultam meg – s mai szerkesztői gyakorlatom talán legfontosabb alapvetésévé vált -, hogy érdekvédőként az egész tagságot, lapszerkesztőként pedig valamennyi olvasót kell képviselnem. Különösen fontos ez a mai, politikai hovatartozás tekintetében erősen megosztott társadalomban. Magánemberként mindenkinek meglehet a saját meggyö-

ződése, hite, elkötelezettsége, de érdekvédelemként a közös érdek a zsinór-mérték. A tagjaink között sokféle ember van, sokféle ideológiával, világnézettel, meggyőződéssel. De ezek az emberek, a szakszervezetben egy célért küzdenek, s ez a cél nem a pártállásuk szerint, hanem az érdekvédelem mentén határozza meg őket.

A ma regnáló hatalommal sok baja van a szakszervezeteknek. De ezek egyike sem politikai indítatású. Amikor azt írjuk egy újságicikkben, hogy ez a kormány ciklusokon átívelően bizonyította, hogy nem szakszervezet-barát, s jobb lenne, ha nem ők lennének hatalomban, nem az van mögötte, hogy azért, mert egy másik politikai alakulat nekünk szimpatikusabb, hanem az, hogy a mostani a munkavállalók ellenében hoz új törvényeket, vagy alakítja a már meglévőt (Lásd sztrájk törvény „Rabszolgatörvény”), vagy szünteti meg pl. az országos érdekegyeztetés addig jól bevált rendszerét. S amikor változást szeretnénk, abban benne van a lehetőség, hogy egy más hozzáállású országvezetéssel remény nyílhat arra, hogy a munka világának szereplői normális párbeszéd következményeként érvényesítsék az érdekeiket.

Ez csak egy példa volt, hogy miként működött az a bizonyos alkotói műhely, de máris szétfeszítettem e jegyzet kereteit, s az elején tett ígéretemtől eltérően magamról beszéltem.

csak a legkritikább esetben (ha külügyi képviselőtünkhez viszi véletlenül jó sorsa) bír baján segíteni.

Ha szembe vagy összekerülnek a magyar bányászok érdekei az amerikai bányászok érdekeivel, nincs ki őket az amerikaiak közt és a munkaadónál kel-lőképpen képviselje.

Mindezen szükségleteket és hiányokat lesz hivatva a Magyar Bányászlap pótolni.

Lapunk összekötő kapcsot óhajt képezni a montanai, coloradói, tenessei, michigani ércbányászok, a pennsylvaniai, west virginiai, ohioi, illinoisai szénbányászok és a new yorki és new jerseyi kőbányászok közt, rövidebben lapunk minden sora a magyar nyelvű bányászok érdekében íródik s a köztük történt eseményeket örökíti meg.

Felkérjük az összes magyar bányásztestvéreket, lakjanak bármerre az Egyesült Államokban, álljanak közénk és segítsenek bennünket munkánkban.

Keressenek fel bennünket a bányatelepen előforduló hírekkel és vegyék igénybe lapunk szívesen rendelkezésükre bocsátott hasábjait a bányászok sorsát és helyzetét tárgyaló közleményekkel.

Legyen munkatársunk Amerika minden magyar bányásza.

Hámori István Péter.

Elnökségi

2022. április 6. 1. A BDSZ 2021. évi gazdálkodásának beszámoló jelentése, a 2022. évi költségvetés elfogadása. 2. Tájékoztató a BDSZ szervezeti egységei gazdálkodási gyakorlatának tapasztalatairól, a Központban könyvelt alapszervezetek felelősségéről. 3. Tájékoztató a MASZSZ Kongresszusáról, a 2022. évi Május 1. rendezvények előkészítéséről. 4.

Tájékoztató az Ifjúsági Bizottság lehetőségeiről, a tervezett képzés időpontjainak és tematikájának jóváhagyása.

2022. május 11. Balatonyörök, Hotel Panoráma. 1. Az országgyűlési választások eredmények értékelése, a BDSZ munkavállalók érdekében megfogalma-

Testületi ülések

zott törekvéseinek megerősítése a kormányzat felé. 2. A BDSZ területi jelenlétének áttekintése, a feladatok aktualizálása. 3. A Könyvüipari Szakmai Nap programjának elfogadása.

2022. június 1. 1 A BDSZ szabályzatainak áttekintése, aktualizálása. 2.

Tájékoztató az Ifjúsági Bizottság képzési lehetőségeiről, a BDSZ oktatási, képzési feladatainak meghatározása az elnökségi tagok javaslatai alapján. 3. Tájékoztató az általános szak- és felnőttképzés tapasztalatairól. 4. Tájékoztató a LIFE program rendezvényeiről.

Országos Tanács

1. A BDSZ 2021. évi gazdálkodásának beszámoló jelentése, a 2022. évi költségvetés elfogadása. 2. Tájékoztató az IndustriAll Europe európai ipari munkavállalók érdekében végzett tevékenységéről, a Kitermelőipari és a Könyvüipari Ágazati Párbeszéd Bizottságok munkájáról, a BDSZ aktivitásairól. 3. Javaslata a BDSZ Országos Testületének 2022. év II. féléves munkatervére.

Magyarországi bányászati múzeumok IV. Ajka, volt Ármin-akna, bányászati múzeum

Az ajkai szénbányászat indulása az 1860-as évek közepére tehető. Már korábban is voltak kutatások a területen, ám a politikai viszonyok, a bányajog rendezetlensége, de főleg gazdasági okok miatt az érintett ingatlanok tulajdonosai igencsak nehezen álltak kötélnék, annak ellenére, hogy a térségben egyre nagyobb volt az igény a köszén iránt.

Végül az egyik leginkább érintett birtokoscsalád, a Puzdor-család birtokán 1865-ben egy 15 méter mély akna mélyítése során valóban szénre bukkantak.

A nagy volumenű kitermelés azonban csak jó négy év múlva kezdődik meg, amikor is Puzdoréktól a pesti Kohen testvérek már kifejezetten abból a célból vásárolják meg a területet, hogy bányázzanak, üzemeket nyissanak. A fivérek a bányajogukat továbbadták a bécsi Union Bank Verein társaságnak, akik egészen 1923-ig voltak a terület birtokosai.

A következő négy évben két bányá-

telket fektetnek fel a Csingervölgy felső szakaszán, két-két akna (Emma és Krisztina-akna) és táró (Ödön és Gyulátáró) kihajtásával és üzembeállításával. Ugyanekkor megépül a vasúti szárnyvonal Ajkától a bányáig és tisztí- és munkásházakat is létesítenek.

A szénterelés nagy erővel megkezdődik, s az 1880-as évekre már szükség van egy, a teljes bányaterületet átfogó táró elkészítésére. Ez lesz az ún. Főakna Alsócsingeren, amit 1886-87-ben építenek ki.

Ugyanakkor a mélyben új és jó minőségű szén adó mezőket fedeznek fel a szakemberek, ám ezek egyre nehezebben közelíthetők meg szintbeli elhelyezkedésük és távolságuk miatt is. Ezért elhatározzák egy újabb akna mélyítését, amelyet a bánya köztisztelőben álló vezetőjéről, Rietmüller Árminról Ármin-aknára keresztelnek.

Itt kap helyet később, jó 60 év múlva a

bányászati múzeum.

Az Ármin-aknát 1900-ban kezdték kihajtani, s 1904-ben helyezték üzembe. Az eredetileg fa aknatoronnyal ellátott akna 127 méter mély volt, benne két szállító és egy járóosztályt építettek ki.

Az aknához kötődik a hazai bányászat egyik legnagyobb bányaszerencsétlensége.

a nagy múlttal rendelkező szállítógépet, az aknatornyot és tartozékait. Ruzsinszky azzal a kéréssel fordult Hidasi István igazgatóhoz és Menyhárh László főmérnökhöz, hogy az Ármin aknai gépház, aknaház, a kovácsműhely és a transzformátorház ne kerüljön lebontásra, bennük egy bányászati múzeum kerüljön kialakításra. Erre nem csak az ott lévő műszaki emlékek, de az említett 1909-es tragédia is indokolt ad.

A főmérnök javaslatát a Tröszt vezetése támogatta és engedélyezte megvalósítását, így

Ruzsinszky meghívta dr. Faller Jenőt, az akkor már működő soproni Központi Bányászati Múzeum igazgatóját, látogasson el Ajkára. Faller a helyszínt és az ott lévő épületeket, berendezéseket tekintve támogatásáról biztosította ajkai kollégáit, s végigsegítette őket az ország első, skanzen mintájú bányászati múzeumának létrehozásában.

E munkában hatalmas részt vállaltak a helyi bányászok, a szükséges felújítások, átalakítások, bontások (például az egykori kazánház veszélyes állapotú kéményének elbontása) az ő kezük munkáját dicséri.

A bányászati múzeum az ajkai bányászat megszületésének századik évfordulóján, 1965-ben nyitotta meg kapuit. Az avatás alkalmából a múzeum kialakításában nagy szerepet játszó OMBKE Bányászati Szakosztálya ünnepi ülést tartott.

1966-ban a transzformátorházat kiállító teremmel alakítják át, 3 évvel később pedig megkezdik a múzeum környékén rendezését – ekkor alakul ki a ma már Parkerdőnek nevezett pihenőegyüttes. 1978-ban a bányásznapot adják át az Őslény- és Közettérnek, amely nem csak a turistáknak jelent érdekességet, de a környék iskoláinak természettudományos oktatási programjában is szerepel. 1979-ben avatják fel az 1909-es bányaszerencsétlenség áldozatainak emléket állító alkotást.

A múzeum folyamatos bővülése fejlődése a mai napig a helyi bányász közösség tenniakarásának tudható be.

A múzeum üzemeltetője és fenntartója 1993-tól Ajka város Önkormányzata, a múzeum szervezeteileg a Nagy László Városi Könyvtár és Szabadidő Központéhoz tartozik. Az épületek állagmegóvásához értékes segítséget adott az Országos Műszaki Múzeum Technikatörténeti és Műtárgyvédelmi Kuratóriuma. 2010-ben egy új, 420 m²-es fogadóépület készült el. Folyamatos fejlesztések nyomán újabb, és az egyre változó kiállítási, látogatói program elvekhez igazodó kiállítási elemekkel gazdagodott a múzeum. 2019-ben geológiai foglalkoztató terem került kialakításra, de már gondoltak a modern technológiák alkalmazására is: különféle érintőképernyős prezentációk mellett belső hálózaton keresztül elérhető oktató játékok szoftverek is a látogatók rendelkezésére állnak.

Az egykori bányamezőállomás épületében kapott helyet az Őslény- és Közettér, ahol típusonként csoportosítva ismerhetik meg a látogatók a kőzeteket. A jelen sorok írója gyerekeinek ez a kiállítás tetszett a legjobban a múzeumban... Érdemes belenézni a kihúzózatú fiókokba is...

A Bányászati Múzeum kialakításában és működésében nagy szerepet játszó Bakonyi Erőmű Rt. egy Jubileumi Emlékházat alakított ki.

Az objektumot az Országos Műemléki Felügyelőség 1983-ban a 09011/1983. számú határozatával nyilvánította műemlékké.

Mednyánszky Miklós

Bodrogi Zsigmond Kop-kop - kopog a csákány...

Vakéj ül a bánya ölében;
Nincs fény; derű ott sohasem.
Csak itt-ott, mint a csillagszem,
lámparaj csillog az éjben.
...Kop-kop - kopog a csákány;
Ma ez, holnap az vág tán
S új szénszikklat lebont...
Kop-kop, — kopog a csákány,
Mely élteni a hont.

Így fejtik a szénkincset folyton,
A vágásokban hull a szén
A bányászok dolgoz kezén...
S a lég gyűlik, hogy öljön, fojtson.
...Kop-kop - kopog a csákány;
Ma ez, holnap az vág tán
S új szénszikklat lebont...
Kop-kop, — kopog a csákány,
Mely élteni a hont.

Majd hirtelen dőrejlnek, robban, —
Megrengett a föld is legott;
A bányarém tüzet fogott...
A vergődők, holtak halomban.
...Kop-kop, — kopog a csákány,
Ma ez, holnap az vág tán
S új szénszikklat lebont...
Kop-kop, — kopog a csákány,
Mely élteni a hont.

Fönn gyötrött arcok gyász borúja,
Az asszony, — árvaraj fölsír;
Ott messzi tátong sok új sír...
Lenn csákányütés zajlik újra,
...Kop-kop, — kopog a csákány;
Ma ez, holnap az vág tán
S új szénszikklat lebont...
Kop-kop, — kopog a csákány,
Mely élteni a hont.

(1922)

Nagy elhatározás előtt állunk: meg akarjuk valósítani a bányamunkások régi óhaját, a Bányamunkásotthont. Merész dolog, különösen, ha elgondoljuk, hogy ehhez a tervhez nincs más, mint az akarat. Nincs más alaptörvény, mint az a szellemi tőke, amely a Szövetség tagjaiban van és az a lelkesedés, ami a szíveket áthatja. Elgondolni is merész, oly sokféle gondolkodású emberi megnyerési ennél az eszmének, áldozatot követelni az egyestől az összességért. Az „egy mindnyájunkért és mindnyájunk egyért” jelszó így érvényesül gyakorlatilag. Az összetartás ereje itt fog megnyilatkozni teljes egészében és hirdetni fogja azt a nagy alkotóerőt, amelyet a szervezett munkásság képvisel. Proletárok porszeméi tapadnak egymáshoz, az ügy és a szervezettek iránti szeretet forrasztja őket össze és ezekből a sokezer kis porszemékből

Száz éve írták

épül — mint ahogy a dalban van — a munkások büszké vára.

Nyolcnapos munka eredménye szükséges a terv megvalósításához. Nagy áldozat, elismerjük, azonban, ha végig pillantunk a bányamunkások eddigi harcain, akkor látjuk, hogy a szervezett bányamunkások sok százai, ezrei ennél nagyobb áldozatot is hoztak elveiknek. Hányan töltöttek hónapokat a börtönök és internálótáborokban, hányan lettek, mint izzagatók a k. u. k. Militár - kommandók parancsára a frontra küldve, ott hónapokat töltöttek el rettenetes szenvedések között, fogságba kerültek és számosan örökre távoztak körünkből. Ott vannak a tatabányai és a salgótarjáni áldozatok, az utóbbiak a hatvani vasúti háromszögben idegen csapat golyójától

találva estek el az eszme harcmezéjén. Ott van szegény Szvorát elvtársunk, akiről hivatalosan igazolták, hogy „magaviselete ellen rendőri szempontból észrevétel nem fordul elő”, de azért mégis utolsó darab tüdejét az internálótáborban hagyta. Mit áldoztak ezek az elvtársak ahhoz képest, amit most kérünk. Minden nagy eszmének, még a szabadságnak is, megvannak az ellenségei, a megnevezés, az önzés, a hitetlenség sok szép terv megvalósítását akadályozta meg. Ellenfeleink bizonyára mindent el fognak követni, hogy tervünk megvalósítását akadályozzák. A hamis jóbarát arcán, már ott van a Júdás-mosoly, amellyel meg akarja tévesztani a munkásokat.

Az öntudatos munkásságnak azonban tisztában kell lenni mindezen akadályok-

kal. A soraink között lévő kételkedőket meg kell győzni a fölvilágosítás és tudás fegyverével, a gáncoskodó rágalmakra pedig mosolyogni kell és haladni előre, csak előre a kitűzött cél felé. Az a munkásság, amely száz ellenséggel küzdve, szervezetéért annyi áldozatot hozott, az most is meg fogja mutatni, hogy méltó eddigi működéséhez.

A kurzussajtó uszít és az utóbbi hetekben beállott szénhiányért a felelősséget a bányamunkásokra hárítja. Mi tisztában vagyunk azzal, mi okozta a szénhiányt és hogy ezért ki felelős, de tudjuk azt is, hogy a kurzussajtó aljassága egy percre sem fog bennünket elhatározásunkban akadályozni. Tudjuk, hogy ez a szénhiány ismét csak a mi osztályunkhoz tartozókat fogja sújtani; a vas-, fa- és egyéb munkások lesznek munkanélkülivé, ha nem lesz elegendő szén a télen, a proletárok gyermekei

fognak vacogni a hideg szobában, mert a jómódú családok már megrakták pincéjüket, ha mással nem, külföldi szénnel.

Tegye meg mindenki kötelességét, ne várjon senkitől buzdítást arra, hogy mit kell most tenni. A szervezett munkásság nem kívánhat mástól támogatást, mint önmagától. A magunk erejéből, a magunk filléreiből akarjuk ezt a nagy munkát megvalósítani, meg akarjuk és meg fogjuk tudni valósítani azokkal, akik hozzánk tartoznak és befejezése után büszkesége lesz az Otthon nemcsak a magyar, de az egész ország szervezett munkásságának. Évtizedek múlva, amikor annak megalkotói már nem lesznek az élők sorában, fiaink, unokáink büszkeséggel fognak apáik munkájára tekinteni és éveken, át hirdetni fogja ez az épület, hogy nyolcnapos verejtékes munkának eredménye a „bányamunkások büszké vára”.

Temetői történet

Novára menet mindig lassítottam Gellénházán a testvérem volt háza előtt, benéztem Gyergyóiékhoz. Most nem lassítottam a régi ház előtt, nem voltak már ott Gyergyóiék sem. A Polgármesteri Hivatalba mentem megtudni, hol a sírjuk. „Rögtön az első sorban. Nagyon szerettük János bácsit, Zsuzsa néni! Tényleg sokat eszembe jutnak.” - mondta a polgármester asszony.

A sírt könnyen megtaláltam útmutatása alapján. Ott nyugszanak örökre, ahogy életüket is együtt töltötték: Gyergyói János és Zsuzsa, egy évben születtek, szinte egyszerre mentek el.

Búcsúzni jöttem testvérem Vincze László utolsó munkatársától, barátjától. Az olajosok, ahogy hívták magukat, akár fűrészt, akár geológus volt az illető hűek voltak a szakmához, munkatársaikhoz. Gyergyói mindig mellette maradt testvéremnek a szörnyű balesettől a haláláig.

Testvérem, halála után, mint utolsó kapcsolathoz ragaszkodtam Jánosékhoz. A rendszeres beszélgetések személyesen Novára menet, vagy telefonon, vagy e-mailon visszahozták testvéremet,

és mélyült barátságom irántuk.

Közel hozott minket a bányászok, a bányászat szeretete, a szakszervezet. Összefutottunk a MOIM egy-egy érdekes programján, kiállításokon. Megrendített búcsúja a Fogyújtóért. Megnéztem most újra a „Gellénháza Fogyújtó Rekviem”-et, talán most értettem meg többet János tisztességéről, föld és olaj szeretetéről, a hűségéről a munkahelyéhez, a munkatársaikhoz.

Élete példa nekem, leginkább, ahogy a még csak nem is kezdő testvéremet segítette. Testvérem, már a középiskola alatt dolgozott nyári szünetben az olajosoknál. Akkor kezdődött barátságuk. Voltunk együtt dzsippel erdei utakon, és úgy mutatta a himbákat, mint gyermekeit.

Állok a sírjuk előtt, „takaros” mondom magamban, ahogy ő szokta mondani nekem, valami munkámra. Ott az az ásvány, amit még testvéremtől kaptam. Elsírom magam. Hasonló van a számítógépem mellett, ha arra nézek, látom, ahogy János Lacival nézi a bővülő Geolexikont. Talán túl éli őket ez a nagyszerű munka.

A fején ott van a Jó szerencsét! köszöntés. Családja tudta, mit jelentett számára a szakma, a bányász közösség. Búcsúzom tőletek Zsuzsa, János: Jó szerencsét!

Lux Judit, Vincze László testvére

Fakanál-forgató

Csipet csapat fantázianévvel indult az idén az Ezerjő Fakanál-forgató Borral Készülő Ételek országos főzőversenyén a BDSZ Móri-Pusztavámi nyugdíjas alapszervezete. Grell Károly szakszervezeti elnök elmondta, hogy a résztvevők nagy izgalommal készültek a megméretésre, hiszen, ahogy ő fogalmazott „kijötték a gyakorlatból”, mivel a pandémia okozta korlátozások miatt két év kihagyás után rendezték meg újra az eseményt, a Szent György heti vigaságok alkalmából, a Lamberg kastély parkjában.

A bányásznyugdíjasokat is megmozgató főzőverseny komoly hagyományra tekint vissza, híre az országhatáron túlra is eljutott, még a szlovákiai Galántáról is jött egy csapat. Kareszi szerint külön – versenyen kívüli – vetélkedő a csapat nevének kiválasztása. Semmi nem szab gátat a képzeletnek, mindenki igyekszik találni, a humort sem nélkülöző nevet adni a „főzőkommandónak”. Példaként sorolja: Marha Jó Ízek, Vegán Vajling, Mór Zsák, Visszacsapó Fakanál, de ide tartozónak vallja a saját „levédett” nevüket a Csipet Csapatot is.

Ilyenkor, hiszen a főzőverseny az egész napos program része, kulturális műsorok, koncertek, vásár, a móri íjászok, a Móri SE sakkzói és még számtalan egyéb látnivaló várja a kilátogató móriakat, a környező települések lakóit, minden kedves vendéget.

A Fakanál-forgató öt tagból álló itészei, Lakatos Viktor zsürielnök, Czachesz Gábor alpolgármester, Bäcker Zsuzsanna, a Móri Borbarát Hölgyek Egyesületének elnöke, Dr. Némethné Utry Edit a Városi Közművelődési

Közalapítvány elnöke és Dömötör János, a Csipet Csapatot a 3. helyre rangsorolta. Gratulálunk a tiszteletre méltó dobogós helyhez!

- h -

Alumíniumérc

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															
14															
15															

VÍZSZINTES:

1. Bokán felül erő lábbeli – korrektúra. 2. Finn egyetemi város – főszakács – ... aszú; a borok királya. 3. ... Bucuresti; román női kézilabdacsapat – halevő emlős – Vas megyei község. 4. Század, röviden – község Kőszeghez közel – ... right! – német folyó. 5. Keresztülölel – hajat hullámossá, göndörre tesz. 6. Rag, -ról párja – bonctani fogalom – fele fele! 7. Feszültség van ilyen – zokogni kezd! – klubba jár. 8. ... Gheorghe; román énekesnő – sör dísz – kövé vált anya. 9. Régióigazgató, röviden – bizmut vegyjele – babérrózsa. 10. Heyerdahl egyik hajója – magas sportoló – ígeképző, -get párja. 11. Földi utaskísérő – ...-eljárás; az alumíniumgyártást közvetlenül megelőző technikai folyamat, amely egy osztrák vegyészről kapta a nevét. 12. A Rába német neve – vezérkari főnök volt (Artúr) – horony – gombafej! 13. Révén – sivatagi hely – fővárosi sportklub. 14. Újkőkori – gallon, röviden – táplálkozás. 15. Harcászat – ócskapiac.

FÜGGŐLEGES:

1. Uram ...!; mentegetődzés – úr, németül – húst bundában süt. 2. Ebben az országban bányásszák a legtöbb bauxitot – ... iacta est; a kocka el van vetve. 3. Holland légitég – leginkább – francia zeneszerzők csoportja. 4. Arany vegyjele – Costa Rica pénzneme – vegyi

elem. 5. Kenyeret szel – ingerült, feldőlt – római 52. 6. Olimpiai bajnok úszó volt (Ferenc) – egynemű alak! – István, becézve – üres tok! 7. Veszprém patakja – egykori labdarúgó (György) – ...plán; repülőgép. 8. Itt fedezték fel 1821-ben a bauxitot. 9. Külföldi üzletlánc – Gil ...; Lesage műve – ukrainai autógyár. 10. Kedves úrlény – lengyel város – Pest centruma! – ... Holgersson; mesehős. 11. Róka, hollandul – görög eredetű női név – szomorú. 12. Filozófiai fogalom – fejet mozgat – házőrző állat. 13. Dél-afrikai tartomány – ma, angolul – ab ...; eleve. 14. Itt volt a hazai tím-földgyártás központja – növényi kór. 15. Rollermegosztó német cég – rágcsló állat – rohamcsónak. Beküldendő a vastag betűs sorok megfejtése.

A rejtvénypályázat nyertesei

A márciusi rejtvényünk helyes megfejtése a következő: ISZÁK, NYEREG, CIPŐ, PÉNZTÁRCA. A nyertesek: Harzsó István, 3720 Sajókaza, József A. u. 16; Redovai János, 3720 Sajókaza, Bányász u. 20. Soós Jánosné, 7300 Komló, Petőfi u. 25.

A nyereményeket postán küldjük el.

A Magyar Bányászati Szövetség közgyűlése és jubileumi ünnepsége

A Szabályozott Tevékenységek Felügyeleti Hatósága Stefánia úti Dísztermében került sor a Magyar Bányászati Szövetség közgyűlésére és a szövetség megalakulásának 30 éves jubileumi ünnepségére.

Az elnöki megnyitót követően köszöntések hangzottak el, melyet a főhatósági szakmai tájékoztatók (SZTFH, OKF) követtek.

Napirenden szerepelt az együttműködési megállapodások aktualizálása,

köszönetnyilvánítások.

Jubileumi emléklapot kapott a BDSZ elnöke, Rabi Ferenc is a harmincéves közös munka tisztelete és köszöneté jeléül.

Az MBSZ Elnökség körében személyi változások miatti tisztújításra is sor került.

A tagok elfogadták az MBSZ tevékenységéről és gazdálkodásáról szóló éves beszámolót.

Nyugdíjemelés

Megjelent a Kormány 161/2022. (IV. 28.) Korm. rendelete a nyugellátások és egyes más ellátások 2022. július havi kiegészítő emeléséről.

Az emelés összesen 28 féle ellátásra vonatkozik. A saját jogú öregségi (korbetöltött és női kedvezményes) nyugdíjak és a hozzátartozói nyugdíjak mellett egyebek között a korhatár előtti típusú ellátások és a megváltozott munkaképességű személyek ellátásai összegét is emelni kell.

A júliusi, 3,9 százalékkal megemelt összegű ellátás mellé egyösszegben érkeznek a január-június hónapokra, továbbá a 13. havi nyugdíjra járó 3,9 százalékos emelés.

Így a jelenleg 161 ezer forintos átlagos nyugdíj összegére vetítve a júliusi nyugdíj 167.300 forintra nő, a júliusi nyugdíj mellé egyösszegben érkeznek az első hat hónapra, plusz a 13. havi nyugdíjra járó 7 x 6300 = 44.100 forint összegű emelés.